

บทที่ 1

บทนำ

ความจำเป็นและความสำคัญของปัญหา

นิสิตนักศึกษา เป็นบุคคลที่มีความสำคัญที่สุดในมหาวิทยาลัย เป็นส่วนหนึ่งของประชาคมอุดมศึกษา (Constituencies) ซึ่งประกอบด้วย ผู้บริหาร อาจารย์ และบุคลากร เสริม ซึ่งจะต้องให้ความสำคัญแก่นิสิตนักศึกษา ในการที่จะส่งเสริมให้ได้พัฒนาความเจริญงอกงามด้วยภูมิปัญญา ทักษะ คุณธรรม และจริยธรรม ตลอดจนบุคลิกลักษณะอันเป็นที่พึงประสงค์ของสังคม การศึกษาในศาสตร์ใด ๆ ล้วนมีเอกลักษณ์เฉพาะคนในศาสตร์สาขาวิชานั้น สังคมศาสตร์เป็นสาขาวิชาหนึ่งซึ่งในสภาพปัจจุบันเกิดปัญหาในการผลิตบัณฑิต ปัญหาที่เกี่ยวกับนิสิตนักศึกษาโดยตรง เนื่องจากการผลิตบัณฑิตในสาขาสังคมศาสตร์ มีจำนวนการผลิตสูงที่สุด เมื่อเทียบกับสาขาวิชาอื่น ๆ และยังเป็นสาขาวิชาที่มีจำนวนของบัณฑิตตกงานมากที่สุดอีกด้วย ผู้จบการศึกษา สาขาสังคมศาสตร์ประสบกับปัญหาการทำงานทำ ปัญหาการว่างงาน ตลอดจนปัญหาการทำงานที่ต่ำกว่าระดับการศึกษามากขึ้น และกลายเป็นปัญหาต่อเนื่องที่ทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นทุกปี ซึ่งปัญหาดังกล่าววนนอกจากจะก่อให้เกิดความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาแล้ว ยังมีผลกระทบต่อตัวบุคคลเอง ทั้งในการดำรงชีวิตและสภาพจิตใจ ตลอดจนมีผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศอีกด้วย ในแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2534) ได้ระบุนโยบายการแก้ปัญหาการว่างงานของบัณฑิต โดยมีนโยบายที่จะผลิตบัณฑิตให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับภาวะการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม มีความสามารถในการสร้างงานและประกอบอาชีพอิสระได้ ตลอดจนมีนโยบายที่เร่งปรับปรุงระบบการแนะแนวทางการประกอบอาชีพ ระบบอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการจะต้องเข้ามามีบทบาทในการช่วยพัฒนานิสิตนักศึกษาให้มีสมรรถนะในการปฏิบัติการกิจ 4 ประการ ได้แก่ การเลือกคุณลักษณะของงาน การเลือกมาตรฐาน การเลือกคட்சนี้ และการเปรียบเทียบ

ภารกิจการทำงานจริงกับมาตรฐานในอุดมการณ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการจะต้องสร้างความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับนิสิตนักศึกษา การให้คำปรึกษาจะต้องเน้นพัฒนาการของนิสิตนักศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการจะต้องมีบทบาทพิเศษในการแก้ปัญหา และจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องวางเป้าหมายอาชีพ และมีการวางแผนเข้าสู่อาชีพในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ภายในมหาวิทยาลัย เพื่อเป็นการเพิ่มโอกาสในการที่จะสามารถหางานทำ และทำให้สามารถเตรียมตัวได้อย่างถูกต้องในด้านความรู้ความสามารถทางวิชาการ และทางปฏิบัติการ ตลอดจนทักษะพิเศษอื่น ๆ ที่เป็นคุณสมบัติที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน ทั้งนี้ต้องให้นิสิตนักศึกษารู้จักวางแผนทางการศึกษา เพื่อตักตวงความรู้ ความชำนาญ ตลอดจนวิชาความรู้เพื่อเป็นองค์ประกอบของอาชีพอย่างกว้างขวาง (Bargar and Mayo, 1983; Sharp and Weidman, 1989; Kurz et al., 1989; Appel, 1970; Gordon, 1982; Harren, 1979; Titley, 1980)

ปัญหาเหล่านี้มิได้เกิดเพียงในประเทศไทย แต่เป็นปัญหาสากล ซึ่งเป็นปัญหาด้านคุณภาพทางวิชาการทั้งสิ้น ในปี 1970 และปี 1982 ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาวิชาการโดย National Academic Advising Association (NACADA) และ American College Testing Program (ACT) ซึ่งผลการวิจัยส่วนใหญ่ได้กล่าวถึง การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาระบบการให้คำปรึกษาวิชาการในแต่ละมหาวิทยาลัย การวิจัยครั้งนี้ประโยชน์ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการให้คำปรึกษาวิชาการและการจัดองค์การการให้คำปรึกษา ตั้งแต่ปี 1979 เป็นต้นมา จากปัญหาที่เกิดขึ้น วินสตันและคณะจึงได้ศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาทางวิชาการ โดยมีความเชื่อว่า การให้คำปรึกษาทางวิชาการสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นข้างต้นได้ อีกทั้งช่วยพัฒนาและส่งเสริมการเรียนรู้ และการเข้าใจตนเองของนิสิตนักศึกษา ได้เสนอและอธิบายถึงหลักความเป็นจริงของกระบวนการให้คำปรึกษาควบคู่ไปกับการให้คำจำกัดความของการให้คำปรึกษาวิชาการในเชิงพัฒนา และพัฒนาองค์ประกอบที่นำมาเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบนั้นสามารถตอบสนองความต้องการของนักศึกษาแต่ละคน (Winston et al., 1988)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการจะต้องมีบทบาทช่วยเสริมในส่วนที่นิสิตนักศึกษาขาดหายไปในการพัฒนาความเจริญงอกงามในทุกด้าน นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ที่เข้าเรียนในระดับอุดม-

ศึกษา มีเป้าหมาย มีอุดมการณ์ และพร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลง แต่สิ่งเหล่านี้จะสิ้นสุดเมื่อนิสิตนักศึกษาเกิดปัญหาความคับข้องใจ ความไม่พึงพอใจ และไม่สามารถจัดออกไปได้ ทำให้เกิดการออกกลางคัน เกิดความต้องการเปลี่ยนสาขาวิชา ระบบอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการจะเป็นผู้เข้ามาแนะนำในการพัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อการเรียน ทักษะการเข้าสังคม ตลอดจนทักษะในการใช้ทรัพยากรในชุมชนของมหาวิทยาลัย ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ตัวบุคคล โดยตระหนักว่าระบบอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการเป็นกิจกรรมที่จะส่งเสริมการศึกษาเล่าเรียนและการใช้ชีวิตความเป็นผู้ใหญ่ที่จะสมบูรณ์แบบของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ทั้งนี้เพราะระบบอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการจะช่วยให้นิสิตนักศึกษาได้เรียนตามความรู้ ความสามารถ และความสนใจของคนให้มากที่สุดที่จะทำได้ รวมทั้งการปรับตัวและพัฒนาตนเองให้สอดคล้องกับเหตุผลและสถานการณ์แวดล้อมด้วยความมีสติ (มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2535; Henderson and Henderson, 1974; Crass, 1971; Crookston, 1972; Brown, 1972; Heath, 1968; Astin, 1977; Bowen, 1977; Holland, 1973) ระบบอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการจะทำหน้าที่เป็นตัวแทนของสถาบันอุดมศึกษาใน การนำนิสิตนักศึกษาได้บรรลุเป้าหมาย ตลอดระยะเวลาในการอยู่ในสถาบัน จนจบออกจากสถาบันอุดมศึกษานั้นไป (วิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา, 2524, 2530; Miller, 1967; Fry, 1981; Beard, 1972)

จากปัญหาดังกล่าวไว้ในข้างต้น ผู้วิจัยเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการศึกษาวิจัย ทฤษฎีของ วินสตันและคณะ ซึ่งเป็นทฤษฎีอุดมการณ์ในการที่จะวัดว่าปัจจุบันมหาวิทยาลัยของรัฐได้จัดระบบอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการอย่างไร เพื่อที่จะได้นำผลวิจัยไปปรับปรุงพัฒนาระบบอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการให้ได้มาตรฐานและมีความเหมาะสมกับนิสิตนักศึกษาในสาขาวิชาสังคมศาสตร์มากที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ สาขาสังคมศาสตร์ในมหาวิทยาลัยของรัฐ ตามทฤษฎีของวินสตันและคณะ

2. เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ สาขาสังคมศาสตร์
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการสาขาสังคมศาสตร์ ระหว่างมหาวิทยาลัยส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
4. เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการให้มีบทบาทความทงขุขุของวินสตันและคณะ อย่างเหมาะสมกับสาขาสังคมศาสตร์

ขอบเขตของการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดที่จะศึกษามหาวิทยาลัยจำกัดรับของรัฐ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย โดยคัดเลือกมหาวิทยาลัยที่มีการเรียนการสอนทุกสาขาวิชา และมีเอกลักษณ์ทางสาขาสังคมศาสตร์ เป็นมหาวิทยาลัยที่จัดตั้งมาแล้วเกิน 25 ปี ได้สถาบันที่จะศึกษา จำนวน 5 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย
 - 2.1 ผู้บริหาร ซึ่งได้แก่ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ รองคณบดีฝ่ายวิชาการ หรือผู้บริหารตำแหน่งอื่นที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ ในคณะสาขาสังคมศาสตร์
 - 2.2 อาจารย์ ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากมหาวิทยาลัยให้ทำหน้าที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการในคณะสาขาสังคมศาสตร์ ปีการศึกษา 2536
 - 2.3 นิสิตนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยทุกระดับชั้น ในคณะสาขาสังคมศาสตร์ ปีการศึกษา 2536
3. การวิเคราะห์บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ สาขาสังคมศาสตร์ในมหาวิทยาลัยของรัฐนั้น จะใช้ทฤษฎีของวินสตันและคณะ เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ โดยเน้นบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษา 4 ด้านคือ
 - 3.1 บทบาททางด้านการแนะนำและการให้คำปรึกษา
 - 3.2 บทบาททางด้านการพัฒนานิสิตนักศึกษา
 - 3.3 บทบาททางด้านมีปฏิสัมพันธ์กับนิสิตนักศึกษา

3.4 บทบาททางด้านการให้ความช่วยเหลือและประสานงาน

4. การศึกษาปัญหาและอุปสรรคของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ สาขาสังคมศาสตร์ เป็นการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษา ในทัศนะของอาจารย์ที่ปรึกษาและนิสิตนักศึกษา

5. ในการวิเคราะห์บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ สาขาสังคมศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยของรัฐนั้น จะวิเคราะห์ในประเด็นดังต่อไปนี้

5.1 การดำเนินงานบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ สาขาสังคมศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยของรัฐเป็นอย่างไร เมื่อเปรียบเทียบกับแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการของวินสตันและคณะ

5.2 ในการดำเนินงานบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการตามแนวคิดของ วินสตันและคณะ มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรในทัศนะของผู้บริหาร

6. การเสนอแนวทางการพัฒนาอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการให้มีบทบาทตามทฤษฎี ของวินสตันและคณะอย่างเหมาะสมกับสาขาสังคมศาสตร์ เป็นการศึกษาจากทฤษฎี เอกสาร งานวิจัยและผลที่ได้จากแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ การเปรียบเทียบจะนำมาบูรณาการเป็น แนวทางการพัฒนาเพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการสามารถดำเนินงานได้อย่างเหมาะสม

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้บริหาร หมายถึง รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ รองคณบดีฝ่ายวิชาการ หรือ ผู้บริหารตำแหน่งอื่นที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ สาขา สังคมศาสตร์ในมหาวิทยาลัยของรัฐ

2. อาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ (Academic Advising) หมายถึง อาจารย์ใน มหาวิทยาลัยที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือและแนะแนวทางแก่นิสิตนักศึกษาทางด้านวิชาการ ด้านส่วนตัว และความประพฤติในปีการศึกษา 2536

3. นิสิตนักศึกษา หมายถึง บุคคลที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรี ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 - ชั้นปีที่ 4 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2536

4. บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ หมายถึง พฤติกรรมของอาจารย์ที่พึงปฏิบัติต่อนิสิตนักศึกษาตามที่และความรับผิดชอบในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ ซึ่งพฤติกรรมที่พึงปฏิบัตินั้นสามารถสังเกตและวัดพฤติกรรมออกมาได้

5. บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการตามทฤษฎีของวินสตันและคณะ หมายถึง พฤติกรรมเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ ซึ่งวินสตันและคณะได้ศึกษา โดยทฤษฎีนี้ได้จำแนกบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาทางวิชาการออกเป็น 4 ด้าน

5.1 บทบาทด้านการแนะนำและให้คำปรึกษา หมายถึง พฤติกรรมของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการที่พึงปฏิบัติต่อนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับการแนะนำและให้คำปรึกษาทั้งทางด้านวิชาการและส่วนตัว ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ครอบคลุมถึงพฤติกรรมการให้ข้อมูลและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับโปรแกรมการศึกษา หลักสูตร แนวทางการประกอบอาชีพ และการศึกษาต่อระดับสูง การใช้ชีวิตทางการศึกษา วิธีการศึกษาในสาขาสังคมศาสตร์ การเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตนักศึกษา และการรู้จักวางเป้าหมายทางการศึกษาของตนเอง

5.2 บทบาทด้านการพัฒนานิสิตนักศึกษา หมายถึง พฤติกรรมของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการที่พึงปฏิบัติต่อนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนานิสิตนักศึกษาทั้งด้านสติปัญญา สังคม และจิตใจ ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ครอบคลุมถึงพฤติกรรมในด้านการเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นิสิตนักศึกษา การตั้งเตือนเมื่อพบข้อบกพร่องของนิสิตนักศึกษา การกระตุ้นให้รู้จักคิดและตัดสินใจด้วยตนเอง พัฒนากิจกรรมด้านต่าง ๆ และการจัดรูปแบบการให้คำปรึกษาที่สามารถติดตามและประเมินพัฒนาการของนิสิตนักศึกษา

5.3 บทบาทด้านความสัมพันธ์กับนิสิตนักศึกษา หมายถึง พฤติกรรมของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการที่พึงปฏิบัติต่อนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ครอบคลุมถึงพฤติกรรมในด้านการสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิด มีความอบอุ่นและเป็นกันเอง เปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ และมีกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

5.4 บทบาทด้านการให้ความช่วยเหลือและประสานงาน หมายถึง พฤติกรรมของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการที่พึงปฏิบัติต่อนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือและประสานงาน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ครอบคลุมถึงพฤติกรรมในด้านการติดต่อประสาน

งานกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกสถาบันเพื่อช่วยเหลือในการแก้ปัญหา ตลอดจน เพื่อพัฒนานิสิตนักศึกษา ตลอดจนการใช้ทรัพยากรในสถาบันและชุมชนให้เป็นประโยชน์มากที่สุด

6. สาขาสังคมศาสตร์ หมายถึง กลุ่มรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับมนุษยวิทยา เศรษฐศาสตร์ นิติศาสตร์ จิตวิทยา และสังคมวิทยา ประกอบด้วยคณะต่างๆ ดังนี้ ครุศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ นิติศาสตร์ นิเทศศาสตร์ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ วารสารศาสตร์และสื่อมวลชน สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา สังคมศาสตร์ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ วิทยาการจัดการ บริหารธุรกิจ

7. การรับรู้คิดสรร หมายถึง การที่บุคคลเลือกรับรู้สิ่งต่าง ๆ เฉพาะที่ต้องการรับรู้หรือสิ่งที่คาดหวังเท่านั้นโดยอาศัยประสบการณ์ในอดีต

8. มหาวิทยาลัยส่วนกลาง หมายถึง จุดีาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

9. มหาวิทยาลัยส่วนภูมิภาค หมายถึง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) มุ่งศึกษาถึงบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ ปัญหาและอุปสรรคในการให้คำปรึกษา และแนวทางการพัฒนาอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการตามทฤษฎีของวินสตันและคณะอย่างเหมาะสมกับสาขาสังคมศาสตร์ โดยมีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

1. ลักษณะของประชากร ประชากรในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหาร อาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ และนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จำนวน 5 แห่ง คือ จุดีาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2536 จำนวนรวมทั้งสิ้น 625 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.1 แบบสอบถามที่คณะทำงาน 4 คน ร่วมกันสร้างขึ้น โดยศึกษาจากทฤษฎีของวินสตันและคณะ จำนวน 2 ชุด สำหรับอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการและนิสิตนักศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 สดานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการตามทฤษฎีของวินสตันและคณะ

ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา

2.2 แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามทั้ง 2 ชุด เกี่ยวกับบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ไม่ได้ปฏิบัติตามทฤษฎีของวินสตันและคณะ เพื่อหาแนวทางแก้ไขและพัฒนาบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการให้สามารถดำเนินบทบาทได้อย่างเหมาะสมต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นแบบสอบถาม โดยให้การแจกแจงค่าความถี่ คำนวณหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย สำหรับส่วนที่เป็นคำถามปลายเปิดและข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ให้การวิเคราะห์เนื้อหาแล้วนำเสนอในรูปความเรียง

5. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลในการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบของการบรรยายตามตารางประกอบ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

การศึกษามหาวิทยาลัยที่ปรึกษาวิชาการเชิงพัฒนานิสิตนักศึกษา มีความจำเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะเท่าที่ปรากฏ พบว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการให้คำปรึกษานิสิตนักศึกษาในความดูแลเกี่ยวกับการลงทะเบียนเรียนให้ครบตามหลักสูตร และให้ตรงตามเวลาที่กำหนดเท่านั้น บทบาทในเชิงพัฒนานิสิตนักศึกษาในด้านต่าง ๆ ที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ ควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาขาดหายไปทำให้ไม่สามารถสร้างบัณฑิตที่มีคุณภาพเป็นที่พึงประสงค์ของ

สังคมได้และไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายหลักของการจัดการอุดมศึกษาโดยทั่วไป ผลการวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะได้รับประโยชน์ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานในเรื่องบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาที่สัมพันธ์โดยตรงกับการพัฒนานิสิตนักศึกษา เพื่อสร้างข้อความรู้ทางการวิจัยทางการศึกษาเพื่อพัฒนานิสิตนักศึกษา
2. การปฏิบัติงานของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการในระดับอุดมศึกษา สาขา สังคมศาสตร์ เพื่อให้เกิดการพัฒนานิสิตนักศึกษาเท่าที่ดำเนินการอยู่ซึ่งมีส่วนใดที่ยังไม่ปฏิบัติ ตามทฤษฎี ตลอดจนรู้ถึงปัญหาและอุปสรรคเพื่อจะได้ส่งเสริมและเป็นแนวโน้บชบาสสำหรับผู้บริหาร เพื่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เอื้อต่อการที่อาจารย์ที่ปรึกษาจะพัฒนานิสิตนักศึกษา ขณะเดียวกันก็เป็นแนวทางในการปฏิบัติของผู้ที่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการต่อไป
3. ช่วยให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการสาขาสังคมศาสตร์ เกิดความเข้าใจในบทบาทและความรับผิดชอบในการให้คำปรึกษา เรื่องอาชีพและการศึกษาต่อ เพื่อช่วยแก้ปัญหาการไม่มีงานทำ เพราะสาขาสังคมศาสตร์เป็นสาขาวิชาที่มีการผลิตบัณฑิตออกมา มีลักษณะวิชาชีพที่แน่นอน และมีจำนวนมากกว่าสาขาวิชาอื่น เมื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานจึงมีการแข่งขันค่อนข้างสูง